

מסורת המדרש

זו פסיקתא דרבי פסקא י"ת.
ז' מנחות כ"ה ע"ל. יח נדרים ג'
ע"ז. ילקוט כלל רמז תתקס"ו.

חידושי הרש"ש

אימתי בזמן כו'. פי' אימתי בזמן שאין ישוע ושכניה ביניהם. פי' כשבא ראש חדש ניסן בשבת יבא פסח בשבת. ויתחילו לספור ממוצאי שבת ואז הן השבתות תמימות כמששת ימי בראשית ולסימן נקט ישוע ושכניה. שכ"ר משמרות היו מתחדשות בכל שבת וישוע תשיעי ושכניה עשירי. בשבת ראש חדש ניסן יהויריב ראש משמרות. שבת שני ידעיה. שבת של פסח כל המשמרות שוות. ששה שבתות עד שבת שלפני עצרת ובהן נכנסין ששה משמרות חרים שעורים מלכיה מימין הקוקן אביה. שבת למחרת עצרת ישוע ולא יעבוד עד לאחר עצרת. הרי אין ישוע ושכניה בין פסח לעצרת. ואם יבאו ישוע ושכניה בין פסח לעצרת לא יהיו תמימים השבתות כמו ימי בראשית כי יש למנות מג' עד ג' או מה' עד ה' ויכנסו ישוע ושכניה לפני עצרת. שהרי שבת שלפני ניסן היא יהויריב ויהיו ב' שבתות לפני הפסח ויהיו ידעיה וחרים. ובשבת שבתוך הפסח שעורים ויעבד אחר הפסח עד השבת לאחר הפסח ויהיו ז' שבועות עד עצרת שיכנס שכניה קודם עצרת אפי' אם ניסן ופסח באחד בשבת יהיה עצרת בב' בשבת ויכנסו ויעבדו ישוע ושכניה קודם עצרת כי באחד בשבת שלפני עצרת יעבוד שכניה (רוקח ס' רצ"ו). אמר ר' אבא בא וראה כמה צער כו'. משום דרבי ינאי אמר לעיל דעומר הוי שכר בישול הפירות. אתא למימר דלא הוי אלא שכר הרוח שזורה בה. כדתנינן. במנחות. רבי עשה סעודת כו'. מייתי הכא הק עובדא משום דהאי קרא דמה יתרון מייתי בר קפרא למלתיה כדלקמן. ואינשי ושכח. וכתב על תרעא כו'. כדי לצערו בהזכיר לו המות על ראש שמחתו. חפיה הוא. פי' בעצב הוא. על הדין תעלה. לפי שהשועל פקח שבחיות מושלים עליו משלים הרבה. וכדאי' בפרק אחד דיני ממונות ג' מאות משלות שועלים היו לו לרבי מאיר ואנו אין לנו אלא ג'. וע"ש ברש"י. לא כן אמר שלמה מה יתרון כו'. פי' מכיון

שמש ויתכן שמש"ש לאדם פי' הקב"ה כמ"ש ב"ר ריש פרשה כ"ז ופי' מה שכר אתה נותן להקב"ה על עמלו שעמל כ"י למענך בשמש. תני ר' חייא. עי' מ"כ ועי' ראב"ן ס' פ"ו. שיעמוד לרוח. לקמן פסוק גם זו רעה חולי ומה יתרון. חפיה הוא.

בזיון וכבושה הוא מענין ופני המן חפר. תלת מאה מתלין. על שהיו יודעים שלש מאות משלות מענין ערמת השועל ע"כ בכל עת שאמרו מענין משלות אלו אמר בלשון שלש מאות משלות שועלים. לא כן אמר שלמה. ומה שכתבתי על

בא וראה כמה צער וכמה יגיעה רואין עד שמביאין את העמר, כדתנינן "פיצד עושין, שלוחי בית דין יוצאין בערב יום טוב ועושין אותו פריכות במחפר לקרקע כדי שיהא נח לקצר, וכל העירות הסמוכות לשם מתפנסות לשם כדי שיהיה נקצר בעסק גדול. אמר ר' לוי אמר לך הקדוש ברוך הוא אדם הרי חרש ונרע וקצר ועמרת ועשית ערמות ערמות, אם איני מוציא לך מעט רוח יכול את לזרות, ואפלו שכר אותו הרוח אין אתה נותן לי. הוי ומה יתרון לו שיעמל לרוח. "רבי עשה סעודת משתה בנו, קרא רבי לכל רבנן ואינשי למקרי בר קפרא. אזל וכתב על תרעא אחר כל שמחתך מות ומה יתרון לשמחתך. אמר מאן עבד לן הדא. אמרו בר קפרא דאנשיתון למקרי ליה לגרמיה, חפיה הוא. אזל ועבד אריסטון אחרון וקרא לכל רבנן וקרא ליה לבר קפרא. ועל כל תבשיל ותבשיל דהנה מניח קדמיהון הנה אמר עליה תלת מאה מתלין על הדין תעלה, והנה עריב להון והנה תבשילא צנין ולא טעמין ליה. והנה רבי אמר למשומשנהי למה תבשיליגון עללין ונפקין ולא טעמין מידי. אמרין ליה בגין חד סב דיתיב תמן וכיון דתבשילא עליל הוא אמר תלת מאה מתלין בהדין תעלה, בגין כן תבשילא צנין ולא טעמין מידי. סליק לגביה, אמר ליה למה את עבד כן, שביק אריסטון דיכלון. אמר ליה לא תהא סבור דבגין מגיסף אתית, אלא בגין דלא צוחת לי עם חברי, לא כן אמר שלמה מה יתרון לאדם וגו',

לפי שהשועל פקח שבחיות מושלים עליו משלים הרבה. וכדאי' בפרק אחד דיני ממונות ג' מאות משלות שועלים היו לו לרבי מאיר ואנו אין לנו אלא ג'. וע"ש ברש"י. לא כן אמר שלמה מה יתרון כו'. פי' מכיון

מתנות כהונה

נראשית כי יש למנות מג' עד ג' או מה' עד ה' ויכנסו ישוע ושכניה לפני עצרת שהרי שבת שלפני ניסן היא יהויריב ויהיו עוד ז' שבועות לפני הפסח ויהיו ידעיה וחרים ונכנסו שבתוך הפסח ויעבדו אחר הפסח עד שבת שלפני עצרת ויהיו ז' שבועות עד עצרת שיכנס שכניה קודם עצרת אפי' אם ניסן ופסח באחד בשבת יהיה עצרת בב' בשבת ויכנסו ויעבדו ישוע ושכניה קודם עצרת כי באחד בשבת שלפני עצרת יעבוד שכניה (רוקח ס' רצ"ו). אמר ר' אבא בא וראה כמה צער כו'. משום דרבי ינאי אמר לעיל דעומר הוי שכר בישול הפירות. אתא למימר דלא הוי אלא שכר הרוח שזורה בה. כדתנינן. במנחות. רבי עשה סעודת כו'. מייתי הכא הק עובדא משום דהאי קרא דמה יתרון מייתי בר קפרא למלתיה כדלקמן. ואינשי ושכח. וכתב על תרעא כו'. כדי לצערו בהזכיר לו המות על ראש שמחתו. חפיה הוא. פי' בעצב הוא. על הדין תעלה. לפי שהשועל פקח שבחיות מושלים עליו משלים הרבה. וכדאי' בפרק אחד דיני ממונות ג' מאות משלות שועלים היו לו לרבי מאיר ואנו אין לנו אלא ג'. וע"ש ברש"י. לא כן אמר שלמה מה יתרון כו'. פי' מכיון

ה"ג בויקרא רנה ונילקוט תהלים אם גשם היא צריכה נדבה אם טללים היא צריכה תניף אלהים תני רבי חייא בתיב שבע כו'. ודע תמימות מלשון חס וישר. אימתי. כלומר אימתי הם תמימות וה"ג בויקרא רנא וברוקח. ה"ג הרוקח נהלכות עומר סימן רנ"ה בזמן שאין ישוע ושכניה ביניהם. ופי' הוא ז"ל זה לשון פי' כשנא ראש חדש ניסן נשנת יבא פסח בשבת ויתחילו לספור ממוצאי שבת ואז הן השבתות תמימות כמששת ימי בראשית ולסימן נקט ישוע ושכניה. שכ"ר משמרות היו מתחדשות בכל שבת וישוע תשיעי ושכניה עשירי. בשבת ראש חדש ניסן יהויריב ראש משמרות. שבת שני ידעיה. שבת של פסח כל המשמרות שוות. ששה שבתות עד שבת שלפני עצרת ובהן נכנסין ששה משמרות חרים שעורים מלכיה מימין הקוקן אביה. שבת למחרת עצרת ישוע ולא יעבוד עד לאחר עצרת. הרי אין ישוע ושכניה בין פסח לעצרת. ואם יבאו ישוע ושכניה בין פסח לעצרת לא יהיו תמימים השבתות כמו ימי בראשית כי יש למנות מג' עד ג' או מה' עד ה' ויכנסו ישוע ושכניה לפני עצרת. שהרי שבת שלפני ניסן היא יהויריב ויהיו ב' שבתות לפני הפסח ויהיו ידעיה וחרים. ובשבת שבתוך הפסח שעורים ויעבד אחר הפסח עד השבת לאחר הפסח ויהיו ז' שבועות עד עצרת שיכנס שכניה קודם עצרת אפי' אם ניסן ופסח באחד בשבת יהיה עצרת בב' בשבת ויכנסו ויעבדו ישוע ושכניה קודם עצרת כי באחד בשבת שלפני עצרת יעבוד שכניה (רוקח ס' רצ"ו). אמר ר' אבא בא וראה כמה צער כו'. משום דרבי ינאי אמר לעיל דעומר הוי שכר בישול הפירות. אתא למימר דלא הוי אלא שכר הרוח שזורה בה. כדתנינן. במנחות. רבי עשה סעודת כו'. מייתי הכא הק עובדא משום דהאי קרא דמה יתרון מייתי בר קפרא למלתיה כדלקמן. ואינשי ושכח. וכתב על תרעא כו'. כדי לצערו בהזכיר לו המות על ראש שמחתו. חפיה הוא. פי' בעצב הוא. על הדין תעלה. לפי שהשועל פקח שבחיות מושלים עליו משלים הרבה. וכדאי' בפרק אחד דיני ממונות ג' מאות משלות שועלים היו לו לרבי מאיר ואנו אין לנו אלא ג'. וע"ש ברש"י. לא כן אמר שלמה מה יתרון כו'. פי' מכיון

ה"ג בויקרא רנה ונילקוט תהלים אם גשם היא צריכה נדבה אם טללים היא צריכה תניף אלהים תני רבי חייא בתיב שבע כו'.